

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף ק"ד ע"א

פרשת אמור

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (ק"ג ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי ובעי למחדי למסכני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיזין דזמין דמסכני הוא. וזהו דיתבי בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיזין אלין עלאין, אושפיזי מהימנותא, ולא יתיב לון חולקיהון, כלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דהוה פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על פניכם וגו', פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, ולא חגי. ווי ליה להוה בר נש, בשעתא דאלין אושפיזי מהימנותא קיימי מפתוריה.

תרגום לעברית

השני - לבני העולם, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הטעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים. ואותו שיושב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא נותן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואומרים: (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. נמצא

שאותו שלחן שתקן - שלו הוא, ולא של הקדוש ברוך הוא. עליו כתוב (מלאכי ב)
וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. אוי לו לאותו אדם בשעה שאורחי
האמונה הללו קמים משלחנו.

טקסט הזוהר

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומי הוה קאים בפרשת אורחין, לזמנא אושפיזין,
ולתקנא לון פתורי, השתא, דמזמנין ליה, ולכלהו צדיקייא, ולדוד מלכא, ולא יתבין
לון חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים
הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר.
יעקב אמר, (משלי כג) פתח אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקייא אמרי, (ישעיה כח) כי
כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

תרגום לעברית

ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם
שלחנות. עכשו שמזמינים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם את
חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים
הרשעים האלה. וכלם עולים אחריו. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב
אמר, (שם כג) פתח אכלת תקיאנה. ושאר כל הצדיקים אומרים, (ישעיה כח) כי כל
שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום.

טקסט הזוהר

דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינוי, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים
ויגוף יי' את נבל וימת. מאי קא מיירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואתעביד ליה אושפיזא,
ולא בעא. ודא זמין ליה, ולא יתב ליה חולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלכא דאין
עלמא, אתידן עליה ההוא בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

דוד המלך אמר, והשלים דינו, שכתוב (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת. מה זה אומר? משום שדוד שאל מנבל ונעשה לו אורח, ולא רצה. וזה הזמין אותו, ולא נתן לו חלק. ובאותם עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם, נדון עליו אותו אדם שהשלים לו רע יותר מנבל.

טקסט הזהר

אמר רבי אלעזר (בגין כך) אורייתא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, אלא כמה דיכיל, דכתיב, (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא איניש אכול ואשבוע וארווי בקדמיתא, ומה דישתאר אתן למסכני, אלא רישא דכלא דאושפיזין הוא, ואי חדי לאושפיזין ורוי לון, קודשא בריה הוא חדי עמיה, ואברהם קרי עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. ויצחק קארי עליה, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליה לא יצלח. אמר רבי שמעון, האי, דוד מלכא אמר ליה, בגין דכל זינין דמלכא, וקרבינ דמלכא, בידוי דדוד אתפקדו, אבל יצחק קאמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

תרגום לעברית

אמר רבי אלעזר, (משום כך) אין התורה מטריחה על אדם יותר, אלא כמו שהוא יכול, שכתוב (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא יאמר אדם אכל ואשבוע ואשתה בראשונה, ומה שישאר אתן לעניים. אלא ראשית הכל הוא של האורחים. ואם שמח את האורחים והשקה אותם, הקדוש ברוך הוא שמח עמו, ואברהם קורא עליו, (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו'. ויצחק קורא עליו, (שם נד) כל כלי יוצר עליה לא יצלח. אמר רבי שמעון, את זה דוד המלך אמר אותו, משום שכל כלי הון של המלך והקרבות של המלך נפקדו ביד דוד. אבל יצחק אמר, (תהלים קב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֲזִי יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרֶה וְגו', שָׁאֵר צְדִיקֵי־אֱמֹרִי, (ישעיה נח) וְנִחַה יִי' תַּמִּיד וְהַשְׁפִּיעַ וְגו', דָּוִד מֶלֶכָא אָמַר, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח, דִּהָא הוּא עַל כָּל זַיִינֵי עֲלֵמָא אֲתַפְקֵד. וְכָאֵה חוֹלְקִיהָ דְּבַר נֶשׁ, דְּזָכִי לְכָל הָאִי. וְכָאֵה חוֹלְקִיהוֹן דְּצְדִיקֵי־אֱמֹרִי, בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְּאֵתִי, עָלֵיהּ כְּתִיב (ישעיה ס) וְעַמָּה כָּלָם צְדִיקִים וְגו'. (ויקרא כ"ג) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן וְגו', רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו יִצְרַתִּיו אֶף עָשִׂיתִיו. כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, דָּא אָדָם, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בָּרָא לִיה בְּשֵׁמִיה (נ"א בדיוקניה), דְּכְתִיב, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לִיה בְּשֵׁמִיה, בְּשַׁעֲתָא דְּאִפִּיק קְשׁוּט וְדִינָא בְּעֲלֵמָא, וְאִקְרִי אֱלֹהִים, דְּכְתִיב, (שמות כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלָל.

תרגום לעברית

יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֲזִי יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרֶה וְגו'. שָׁאֵר הַצְדִּיקִים אוֹמְרִים, (שם) וְנִחַה ה' תַּמִּיד וְהַשְׁפִּיעַ וְגו'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח, שְׁהֲרִי הוּא נִפְקֵד עַל כָּל כְּלִי הַזֵּין שֶׁל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל הָאָדָם שְׂזוּכָה לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי חִלְקָם שֶׁל הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עָלֵיהֶם כְּתוּב (שם ס) וְעַמָּה כָּלָם צְדִיקִים וְגו'. וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (שם מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו יִצְרַתִּיו אֶף עָשִׂיתִיו. כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי - זֶה אָדָם, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּרָא אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ (בדמותו), שְׁכָתוּב (בראשית ב) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לוֹ בְּשֵׁמוֹ, בְּשַׁעֲה שְׁהוּצִיא אֶמֶת וְדִין בְּעוֹלָם, וְנִקְרָא אֱלֹהִים, שְׁכָתוּב (שמות כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלָל.

רעיא מהימנא פקודא (מ'ז) דא ליטול לולב בַּהּהוּא יומא פֿאַינען זינן דייליה וְהָאֵי רְזָא אוֹקִימְנָא וְאוֹקְמוּהָ חֲבֵרֵיִיא כְּמָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיל לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּהַנִּי יוֹמִין וְחֲדֵי בַּהּוֹן. אוּף הָכִי יִשְׂרָאֵל נָטִילִי לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחוּלְקִיהוֹן וְחֲדָאן בִּיה. וְדָא הוּא רְזָא דְלולב. וּמִינִין דְּבִיה דְּאִיהוּ רְזָא דְיוֹקְנָא דְאָדָם וְהָא אֲתָמֵר. (ע"כ רעיא מהימנא)

תרגום לעברית

ד יא מהימנא מצוה (מ'ז) זו לטל לולב בַּהּוּא יום עם אותם המינים שְׁלוּ, וְהַסּוּד הָזֶה בְּאַרְנוֹ, וּפְרִשׁוּהָ הַחֲבֵרִים, כְּמוֹ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּיָמִים הָלָלוּ וְשִׁמַּח בָּהֶם, אִף כֹּךְ יִשְׂרָאֵל נוֹטֵלִים אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחֻלְקָם וְשִׁמְחִים עִמּוֹ. וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל הַלּוּלָב וְהַמִּינִים שָׁבוּ, שֶׁהוּא סוּד הַדְּמוּת שֶׁל אָדָם, וְהֵרִי נִתְבָּאֵר. (ע"כ רעיא מהימנא).

טקסט הזוהר

קָרָא לִיה בְּשִׁמְיָהּ, דְּכִתִּיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ וְשָׁפִיר. הָאֵא אוֹקִימְנָא, דְּכִתִּיב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, בְּשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא אֲתָמֵר. וְכֹךְ הוּא בְּזוּוּגָא דְתַרְוִיָּהּ, בְּצִלְמֵם וּדְמוּת. וְאָדָם מְדַכֵּר וְנוֹקְבָא נָפֵק.

תרגום לעברית

קָרָא לוֹ בְּשִׁמוֹ, שֶׁכָּתוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ, וַיִּפֶּה. הֵרִי בְּאַרְנוֹ, שֶׁכָּתוּב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, בְּשַׁעֲתָא שֶׁהַזּוּג נֶאֱמָר. וְכֹךְ הוּא בְּזוּוּג שֶׁל שְׁנֵיהֶם, בְּצִלְמֵם וּדְמוּת. וְאָדָם יֵצֵא מְזַכֵּר וְנִקְבָּה.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (ק"ד ע"ב) ◆

טקסט הזוהר

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ, בְּסִפְרָא דְשְׁלֵמָה מְלָכָא אֲשַׁכְחָנָא, דְּבִשְׁעֵתָא דְזוּוּגָא

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ מִצָּאנוּ, שֶׁבְשָׁעָה שֶׁהַזְּוִיג נִמְצָא לְמִטָּה, שׁוֹלַח הַקִּדּוּשׁ בָּרוּךְ הוּא דְיוֹקֵן אֶחָד כְּמוֹ פְּרִצוּף אָדָם, רָשׁוּם חֲקוּק בְּצֵלָם, וְעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ זְוִיג. וְאֵלְמָלָא נִתְּנָה רִשּׁוּת לְעֵינַי לְרִאוֹת, רוֹאֶה אָדָם עַל רֹאשׁוֹ צֵלָם אֶחָד רָשׁוּם בְּפְרִצוּף שֶׁל אָדָם, וּבְאוֹתוֹ צֵלָם נִבְרָא הָאָדָם. וְעַד שֶׁעוֹמֵד (וּטְרַם שְׁעוֹמֵד) אוֹתוֹ צֵלָם שֶׁשָּׁלַח לוֹ רְבוּנוֹ עַל רֹאשׁוֹ וְנִמְצָא שֵׁם, לֹא נִבְרָא הָאָדָם. זֶהוּ שִׁכְתוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.